

ROMANIA LIBERĂ
ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂMica mecanizare — factor important
în creșterea productivității muncii

Urmind exemplul Uniunii Sovietice, țara cu cel mai înalt grad de mecanizare a proceselor de muncă, partidul și guvernul țării noastre au acordat și acordă o atenție deosebită mecanizării, considerând-o ca o problemă de mare importanță de a cărei rezolvare depinde în bună măsură creșterea productivității muncii, avântul economic al țării noastre.

În anii de democrație populară în țara noastră s-au obținut realizări importante în direcția mecanizării muncii în întreprinderile industriale. An de an au crescut fondurile de investiții destinate lucrărilor de mecanizare în diversele sectoare ale economiei noastre. În marea lor majoritate, muncile manuale grele au fost înlocuite de mașini. Un grad de mecanizare neîntâlnit sub capitalism se execută acum muncile în industria noastră carboniferă, siderurgică, prelucrătoare, ca și în alte ramuri ale industriei. Astfel, în industria metalurgică indicele de mecanizare a operațiunilor de încălzire și descărcare a crescut la peste 60 la sută la fuztarea întreprinderilor cu poduri rulante este acum de peste șase ori mai mare decât în 1948.

Paralel cu acțiunea întreprinsă în direcția mecanizării proceselor grele de muncă, pe baza investițiilor acordate de către stat, o mare amploare au luat în întreprinderi și lucrările de mică mecanizare care aduc și ele o contribuție însemnată în acțiunea de ridicare a productivității muncii, de reducere a prețului de cost al produselor. Prin natura lor, lucrările de mică mecanizare se realizează cu cheltuieli care pot fi acoperite în timp de maximum 12 luni din economiile ce se obțin prin introducerea lor. Avantajele deosebite pe care le aduc lucrările de mică mecanizare în industrie au dus la situația că un număr mare de întreprinderi s-au solicitat credite băncii de Stat pentru executarea unor astfel de lucrări. Sînt nenumărate exemple care dovedesc preocuparea conducătorilor de întreprinderi pentru lucrările de mică mecanizare, cât și efectele pozitive pe care le aduce introducerea acestora. La uzinele „Progresul” — Braila de exemplu, s-a construit în ultimul timp un vagonet de 4 m.c. pentru transportul pământului și zgura din secția turnătorie, înlocuindu-se astfel munca cărușilor care costa lunar 10.000 lei. În cadrul industriei ușoare creditele acordate de Banca de Stat au fost folosite în scopul introducerii producției pe bandă, a mecanizării, transportului de materii prime, materiale, producție determinată, producție finită etc. Lucrul pe bandă este răspândit cu precădere în sectorul pielei și încălțăminte. La începutul acestui an în sectorul marochinării al întreprinderii „8 Mai” din Mediaș a fost introdusă banda glisantă care p-lungă faptul că a urcat munca a dus și la creșterea productivității muncii cu 24 la sută față de vechiul sistem de lucru.

Toate aceste lucrări pozitive înfăptuite în multe întreprinderi și chiar sectoare întregi în direcția mecanizării proceselor de muncă nu pot acoperi lipsurile ce se mai fac simțite încă în multe întreprinderi industriale ale căror conducători subapreciază importanța deosebită pe care o prezintă mica mecanizare. În unele întreprinderi, preocuparea conducătorilor pentru executarea unor astfel de lucrări are un caracter limitat. Acestea solicită credite pentru lucrări de mică mecanizare ca a-

poi să schimbe destinația pentru care au fost solicitate sumele respective ori să nu le folosească deloc. În această situație se încadrează întreprinderile „30 Decembrie” — Arad și Filatura de In și Cîne-pă Balotești care în cursul anului trecut n-au folosit creditele solicitate pentru lucrările de mică mecanizare.

Astfel de practici dăunătoare producției trebuie combătute cu toată hotărîrea. A solicita credite pentru lucrări de mică mecanizare nu înseamnă decât începutul acestei munci. Ceea ce este important este felul cum lucrările se realizează în practică. Pentru aceasta, conducerea de întreprinderi trebuie să stabilească un plan organizat al tuturor lucrărilor de mică mecanizare ce urmează a fi executate pe o perioadă de timp. La înscrierea în plan a măsurilor tehnico-organizatorice referitoare la mica mecanizare conducerea are datoria să țină seama de utilizarea la maximum a rezervelor interne ale întreprinderilor respective. Odată asigurate toate condițiile materiale necesare executării lucrărilor de mică mecanizare, conducerea tehnică a întreprinderilor este obligată să verifice decadal mersul lucrărilor, felul în care ele sînt executate. Știut fiind că orice tergiversare a lucrărilor de mică mecanizare înseamnă o întîrziere a progresului tehnic, a acțiunii de creștere a productivității muncii, a ușurării efortului fizic al muncitorilor, respectarea cu strictețe a tuturor obiectivelor privind mica mecanizare înscrise în planul de măsuri tehnico-organizatorice reiese că o sarcină care trebuie să călăuzească în permanență activitatea conducătorilor de întreprinderi.

Lipsa de preocupare față de problemele de mică mecanizare îmbracă și aspecte mai grave. Mai sînt conducători de întreprinderi care adoptînd în mod nepermis o atitudine pasivă față de această importantă acțiune, nu analizează posibilitatea aplicării micii mecanizării în întreprinderile respective. Din acest considerent în aceste întreprinderi mai există lucrări care se execută manual deși în alte locuri de muncă, lucrări asemănătoare au depășit acest stadiu, fiind mecanizate.

Un mare aport îl poate aduce în intensificarea acțiunii de mică mecanizare inițiativa creației a maselor. Faptele de zi cu zi dovedesc că în întreprinderi crește în mod simțitor numărul muncitorilor și tehnicienilor care fac propuneri de inovații în scopul ușurării muncii și ridicării productivității ei. Această prețioasă rezervă trebuie valorificată din plin. O sarcină de răspundere revine în această direcție cabinetelor tehnice ce funcționează pe lângă întreprinderi care au datoria să soluționeze fără mare târîgămînt propunerile ce sînt făcute în acest scop și să propună la rîndul lor, pe baza studiilor proceselor de fabricație, teme de inovații privind mica mecanizare, antrenînd astfel în această acțiune mase tot mai mari de muncitori și tehnicieni.

Intrecerea socialistă ce se desfășoară în cîntecul zilei de 1 Mai trebuie și poate să-și fixeze printre obiective și lupta pentru intensificarea acțiunii de mecanizare a proceselor de muncă. Traducînd în viață sarcinile privind mica mecanizare înscrise în planul de măsuri tehnico-organizatorice ce conducătorii întreprinderilor vor putea crea și pe această cale condiții favorabile creșterii productivității muncii, piergînd principală a avîntului întregii economii.

Succese importante în industrie și agricultură

In fruntea muncilor
agricole

Gospodăriile agricole de stat din regiunea Bacău au înregistrat o seamă de succese în campania agricolă de primăvară. Astfel, muncitorii gospodăriilor agricole de stat „Vasile Roaită” din comuna Sîrbesti, au arat pînă în prezent 58 ha, au efectuat grăpatul pe 28 ha, arătură de toamnă și au însemnat 10 ha, cu orz.

Țăranii muncitorilor cu gospodării individuale au pornit întrecerea patriotică în cîntecul zilei de 1 Mai, cu obiectivul: însemnarea la timp și în bune condiții a culturilor agricole de primăvară.

În raionul Bacău, de pildă, numai în cîteva zile au fost însemnate 181 ha, cu diferite culturi. Țăranii muncitorilor din comunele Părlancea și Seceni, care sînt frunți pe raion în întrecerea patriotică, au reușit să însemneze 42 ha, și respectiv 23 ha, cu orz, mazăre și floarea-soarelui. (Agenpres)

Cu ajutorul metodelor
sovietice

GALAȚI (de la corespondenții nostri). — Căutînd noi căi de ridicare a productivității muncii, strungurii din Mircea Mihăilescu de la atelierele C.F.R. „Gh. Apostol” a confecționat după o metodă sovietică o serie de dispozitive cu ajutorul cărora a redus simțitor timpul de lucru.

În trecut, operațiunile de lucru la supapele de purjare se executau la cinci strunguri, confecționîndu-se lunar circa 50 bucăți de astfel de piese. În urma aplicării dispozitivelor toate operațiunile se execută la un singur strung. Producția lunară a crescut în acest fel la 250 bucăți supape de purjare.

Pentru realizarea angajamentelor luate în cîntecul zilei de 1 Mai, strungarii atelierei C.F.R. „Gh. Apostol” folosesc pe scară largă metodele sovietice de lucru. Printre acestea, metoda acșierii rapide a metalelor, a fost însoțită în ultima vreme de peste 80 strunguri și frezori. Aplicînd această metodă înaltă strungarii Gh. Dragomir, Gh. Zamfirescu, frezorul Ion Caracac și alții care lucrează la ventile pentru aer și corpuri de supape realizează depășiri zilnice a normelor între 50-188 la sută. Datorită în bună măsură folosirii cu pricepere a metodelor sovietice, colectivul atelierei „Gh. Apostol” a depășit planul producției globale în primele două decade ale lunii martie cu 6 la sută.

PRODUSE DE BUNĂ CALITATE

În secția de marochinării a întreprinderii Industriale locale „Progresul” din Arad munca e în toi. Printre frunții acestor secții care confecționează din deșeuri diferite obiecte de calitate superioară, se numără și cei doi muncitori reprezentanți în clișeu nostru la locul de muncă. Numele acestora nu-i deosebesc cu nimic fiindcă pe amîndoi îi cheamă Iosif Cramaroviici.

Foto: MIHAI POPESCU

Au îndeplinit planul cincinal

SINAIA. — Încă o veste care bucură pe fiecare om al muncii: Uzinele metalurgice „I. C. Frimu” din Sinaia și-au îndeplinit planul cincinal la producția marfă.

Colectivul acestei întreprinderi este autorul multor inițiativ prețioase printre care și cea pornită anul trecut: „Cu mașinile noastre putem produce mult”. Extinsă în întreaga uzină, această inițiativă a dat posibilitatea ca productivitatea muncii pe fiecare muncitor să crească anul trecut cu 55 la sută față de 1953, iar indicele de utilizare a agregatelor să fie îmbunătățit cu 8 la sută față de

anul 1952 și cu 1 la sută față de sarcina anuală de plan. Productivitatea muncii pe uzină a crescut în acest timp cu 190 la sută, prețul de cost a fost redus cu 63 la sută, cîștigul mediu al muncitorilor a crescut cu 60,60 la sută, s-a îmbunătățit simțitor calitatea multor repere. Metodele înaintate de muncă sînt aplicate acum de peste 75 la sută dintre muncitorii, întrecerea socialistă cuprinsă 91 la sută din totalul salariaților. Astăzi, la fiecare doi muncitori există un frunț al producției — un experimentat mînuitor al tehnicii, un bun organizator al producției.

FLOREA GHEORGHE
corespondent voluntar

Lucrează în viitor

În seara zilei de 29 martie 1955 muncitorii atelierei C.F.R. Turnu Severin și-au îndeplinit prevederile planului cincinal referitoare la producția globală. Acest lucru a fost posibil datorită întrecerii socialiste care în ultimul timp a cuprins 90 la sută din numărul muncitorilor, cât și metodelor înaintate de muncă folosite. În cele trei luni ale anului curent

productivitatea muncii a fost cu 10,5 la sută mai mare decât cea realizată în primul trimestru al anului trecut, iar prețul de cost s-a redus cu 3,62 la sută față de prevederile înscrise în planul inițial. De la 1 ianuarie a.c. și pînă în prezent muncitorii acestor ateliere au economisit peste 527.000 lei.

ACTUALITĂȚI DIN R. P. UNGARĂ

Din activitatea Academiei de Științe
a R. P. Ungare

Cercetătorii științifici maghiari ai Academiei de Științe maghiare luagă din ce în ce mai mult obiectele cercetărilor lor de sarcinile construirii socialismului, ale ridicării nivelului de trai al poporului. În decursul anului 1954 ei au obținut însemnate succese în domeniul punerii la punct a diverselor aparate și procedee științifice pentru continuarea dezvoltării agriculturii. Au fost astfel produse noi aparate necesare muncitorilor de înaltă a plantelor și s-au obținut succese în selecționarea unor semințe destinate înobilării.

Un pas însemnat înainte în munca cercetătorilor științifici maghiari a constituit-o folosirea pentru prima oară de către ei — în cele mai diverse domenii ale științei și tehnicii — a izotopilor radioactivi primiți din Uniunea Sovietică. Acum izotopii radioactivi se folosesc în laboratoarele de biologie, de fizică și de chimie ale Academiei. Se pun la punct metode pentru folosirea lor în cercetările mecanice și agrochimice. La Institutul Central de Cercetări Științifice au fost puse la punct cele mai moderne aparate pentru cercetări radioizotopice.

Rețeaua Academiei de Științe a Republicii Populare Ungare se dezvoltă pe zi ce trece. În prezent funcționează în întreaga țară 18 institute de cercetări. Printre acestea un loc însemnat îl ocupă Institutul de Cercetări Fizice de la Debrecin care se ocupă cu cercetări nucleare și Grupa de Cercetări în domeniul fizicii, ambele înființate anul trecut.

Pentru 1955 Academia de Științe a R.P. Ungare proiectează înființarea unor noi institute și laboratoare de cercetări ca: Institutul de Istorie a Literaturii, Institutul de Filologie, Laboratorul de Cercetări Geofizice și Geochimice, Institutul de Științe Juridice și de Stat, Institutul de Psihologie Infantilă.

In noua hală de laminare
de la Diósgyőr

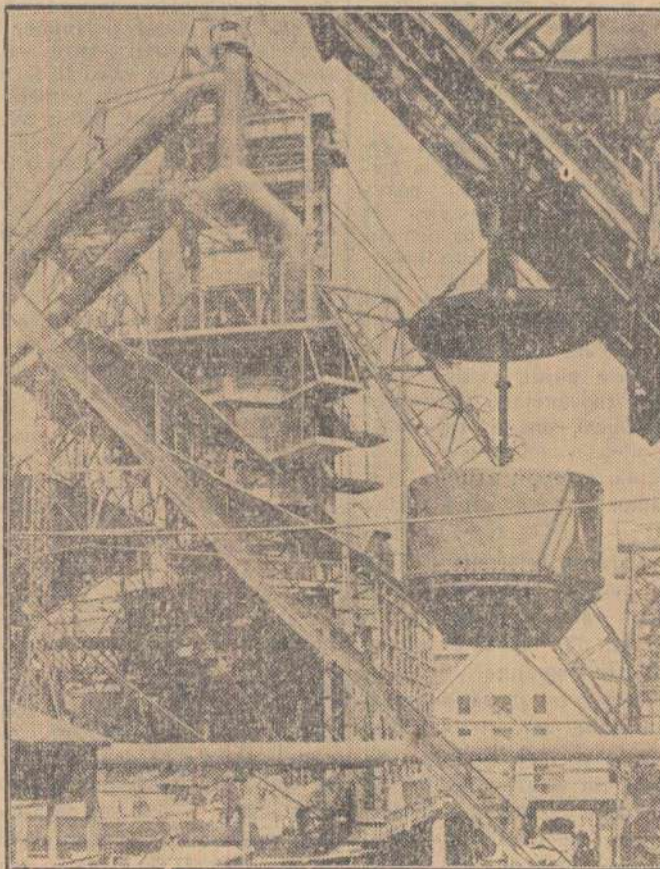
De curînd într-unul din marile centre ale industriei metalurgice maghiare, la Diósgyőr, s-a petrecut un eveniment important: o nouă hală de laminare (laminorul intermediar) a intrat în funcțiune.

Noua hală de laminare va da produse laminate pentru fabricarea mașinilor agricole, pentru construcții de instalații miniere, pentru transporturi. Dacă în noua hală nu s-ar lămina timp de un an altceva decât șine de mine, cu cantitatea realizată s-ar putea încorpora

șine de mine. Din producția halet într-o singură zi s-ar putea fabrica 274 de combine sau 335 de batoze.

Vizitatorii nu pot trece prin noua hală de laminare fără să facă cunoștință cu laminatorul Szabó Pál. La postu de comandă nr. 1 Szabó Pál mișcă cu dibăcie și cu atenție diferite butoane și manivela. Într-o clipă de răgaz el este gata să împărtășească primele lui impresii despre munca în noua hală.

— Multe nu vă pot spune, declară el. Dar un lucru este sigur: forța omului este mult cîrățată. În hală

Furnalul înalt de la Diósgyőr, rod al planului cincinal.

unde lucram înainte trebuia să mișcăm cu mina plesă de cite 100-120 kg. Acum n-avem decît să comandăm acest lucru mașinilor.

În vechia hală intermediară 30 de oameni depunînd eforturi fizice considerabile, nu puteau să producă mai mult decît 30-35 de tone de material. În noua hală 5 muncitori fără vreun efort deosebit vor putea produce de 7-8 ori atît!

Szabó Pál proiectează cașorul. E timpul! Laminatorul apasă pe un buton. Se aude o sirenă. Laminorul cere material din cuplor. Peste cîteva secunde în fața lui Szabó se aprinde un bec roșu. Cuplorul transmite materialul cu o temperatură de 1100-1200 de grade a pornit pe calea automată! Laminatorul mișcă repede și cu dibăcie diverse manivela. Ca un șuvoi de foc apasă oțelul incandescent care dispore apoi printre laminoare. Curînd el se va transforma în bare de oțel. Și fiecare din aceste bare întărește puterea Republicii Populare Ungare...

O vizită la cel mai mare magazin
alimentar din țară

Cetățenii Budapestei s-au obișnuit să vadă la Intrarea din Rákóczi cu Bulevardul Lenin o circulație permanentă animată. Animația acestui colț al capitalei maghiare se datorează faptului că aici se află un mare magazin alimentar vizitat zilnic de 50.000-60.000 de oameni. Din 1949 cînd a fost înființat și pînă astăzi magazinul a fost lărgit de două ori, îmbogățindu-se mereu cu noi secții.

În imensul depozit al magazinului sosește zilnic 6-8 vagoane cu marfuri. Marfurile alterabile sînt păstrate într-o încăperie-răcor. Magazinul are și o bucătărie unde se pregătesc în permanență diferite gustări.

În magazin, un vestitor spațios cu dulapuri albe și dașuri, stă la dispoziția vizitatorilor.

Cîteva cifre vorbesc despre aportul însemnat pe care-l aduce magazinul la aprovizionarea populației budapestene. În fiecare trimestru magazinul desface tot atîtea produse alimentare cît desfac toate magazinele alimentare obișnuite dintr-o circumscripție mică din Budapeste (50-60 de magazine). În ultimul trimestru al anului trecut, magazinul a vîndut populației cu 74 la sută mai multe produse de carne, cu 90 la sută mai multă patiserie, cu 74 la sută mai multe produse de tutun, cu 86 la sută mai multe băuturi și cu 65 la sută mai multe produse zaharoase decît în aceeași perioadă a anului 1953.

Pentru meritele sale magazinul a fost distins cu titlul de „Întreprindere emérită”.

Carnet

Oameni obișnuiți

În susul firului Districtele trenurilor forestiere urcă gîlînd, înălțînd în nori groși de fum și lăzînd în urmă șate risipite ce dorm încă în pinza deasă a iuniericului.

Ninsorea începută de cu seară, acum repezit de rafalele vîntului tăios, scînteiază scurți în lumina plăpîdă a felinarilor ce strălucesc frînțele vagoanelor. Deși a trecut de cinci dimineata zorii sînt departe.

La una din frîne doi oameni încearcă să pătrundă cu ochii negura dintre dealuri. Stau pe un fel de curfă, atenți la semnalele scurte de locomotivă vorbindu-și despre muncă, despre neacuzările și bucuriile lor. Așa cum stau, cu gulerete de blană ale hainelor de protecție ridicute sus pînă spre cîrful căscărilor, nu-l poți deosebi chiar dacă ții cu-năstă. Amîndoi trag cu lăcomie din țigări groase, adăosă în rădăul pumnului puternic.

Minutele se scurg încet. Sufletul locomotivelor e tot mai des acoperit de zgomotul apei îndirîțite de pedica unor praguri colțuroase toite în calea ei. Un valătuc de scînteii, din milioanele ce scapă pe cosul locomotivelor, a coborît pînă la rîu luminînd pentru o clipă apa neagră, în continuu subțim.

— Smoală ca și cerul — murmura printre dinți cel mai vîrstnic, șeful de tren Vasile Lepădatu — aruncînd o privire ciudată spre fundul vîntii.

— Nici n-ai crede că sîntem în 15 martie — răspund după cîteva clipe celălalt, frînarul Gheorghe Stan, ștergîndu-și cu un gest repetat fața umedă de ninsoare.

Lungă nu glumă îi e iarna asta. De patru luni ne încălzește.

Zgudușura bruscă lă-făcut să sară arși în picioare, Lumina felinarului ce arată prezența ultimului vagon — cel încărcat cu porumb pentru muncitorii forestieri de pe Arnota, urmează o clipă șirul celorlalte, se oprește puțin, apoi parcă din ce în ce mai grabită o ia înainte spre vale.

— S-a desprins ultimul vagon — strigă Lepădatu. Mai mult nu mai spus. A fost destul să se înțeleagă, din ochi, că să ta o hotărîre comună: să salveze vagonul și încărcătura lui cu orice preț.

Coloacele au rămas aruncate pe platformă. Două salturi îndrăznețe; doi oameni nepăsători la durerea picinului de cădere, au început să alerge prin zăpada de aproape jumătate doborîtă, spre vagonul ce treptat treptat își sporea viteza.

— Mai mult decît grele au fost eforturile făcute pentru ca vagonul să fie ajuns și

pentru ca să se urce în el. Greutatea cea mare și odată cu aceasta și pericolul de abia de acum începea. Vagonul nu putea fi oprît brusc. Ar fi sărit de pe linie în prăpastia adîncă. Nu putea fi lăsat nici să mai ruleze, căci viteza atingea aproape 40 km. pe oră. Și cum linia are dese oclășuri, lesne ar fi putut sărî de pe linie sfîrșindu-se de peretele stîncos din dreapta.

Ați șeful de tren citi și frînarul cunoștea aceasta. De aceea, așeză la cite o frînă au început să învîrtăse manivela cu mișcări egale.

Mult nu a durat. Prinse puternic în ghiarele saboților, roțile au început să-și domolească turelul. Încă o sută de metri și vagonul notolli s-a oprît ascuțit. Fuseseră salvat împănă cu încărcătura pe care o ducea. Au coborît cu pași neșușii. Opriri fată în față, și-au strîns minile doborîte de fierbințele fierului frinei ce-o învîrtiseră pînă a-tunci.

— O făcărăm și p-asta! Cît pe-aci să facem un salt de la 20 metri în Bistrița, a spus zîmbînd frînarul Gheorghe Stan.

— S-ar fi putut — exclamă gînditor Lepădatu, lînd din labacără o figură și îmblîndu-l pe focășul său de muncă să facă același lucru.

N. M. MAHU

ARTAVIEȚII

Scrisoare din Moscova

Expoziția unică de artă plastică, deschisă nu de mult în Galeria Tretiacov din Moscova, întrunește opere ale pictorilor și sculptorilor sovietici create în anul 1954.

Prin numărul impresionant de piese ce își câștigă dreptul de cetățenie între cele mai valoroase realizări ale plasticienilor sovietici și îndeosebi prin varietatea tematică îmbrățișată în aceste opere, expoziția anuală de la Moscova, e o vie mărturie a dezvoltării și mai departe a artei plastice sovietice. Ea reușește din plin să facă dovada unei reale apropieri a pictorilor sovietici de multiplele laturi ale vieții demonstrând o bogăție tematică mult superioară expozițiilor precedente.

Alături de tradiționalele teme ale revoluției, apărării patriei, muncii pentru construirea comunismului, luptei împotriva războiului, teme majore care ca un fir roșu străbat întreaga expoziție, temele inspirate din viața de familie, dragostea, morală, frumusețea pământului patriei, poezia copilului omesc, stau drept mărturie bogăției de sentimente și multilateralității vieții sovietice.

De asemenea, deosebit de interesante sînt tablourile pictorilor sovietici pe teme vieții și luptei pentru pace dusă de diferite popoare ale lumii. Astfel, seria de tablouri pe subiecte indiene, semnată de pictorul Guikov, ne pune în fața unui număr peisaj sau tipuri indiene, ci un prețios fragment din viața și lupta unui mare popor, redat prin penelul unui pictor talentat, înarmat cu metoda realismului socialist. În ultimii ani, mulți pictori sovietici au vizitat India și au căutat să-o redea în tablourile lor. Pinzele lui Guikov reușesc să prindă caracterul, natura, atmosfera vieții indiene care lipsite de exotica falsă, ne fac să simțim cu adevărat suflul poporului indian.

Aceiași lucru se poate spune și despre tablourile lui Belousov închinată luptei poporului grec sau despre pinzele pictorilor ce și-au consacrat munca din anul ce-a trecut, vieții popoarelor din Turcia, Italia și Spania.

Cu opere închinată Revoluției Socialiste din Octombrie s-au deschis întotdeauna expozițiile anuale. Această temă mereu vie și înepuizabilă e un necesar izvor de inspirație pentru pictorii sovietici. Pictorul moscovit A. I. Kisev expune tabloul său intitulat „Primul decret al puterii sovietice asupra pacii și pămintului”. Tabloul e realizat cu multă măiestrie și cu toată neajunsurile izvoite din lipsa unei îndelungate experiențe de viață, înar pictor reușește să ne emoționeze. „O stradă veche din spatele Kremlinului. Pe un perete care păstrează spărtura proaspătă făcută de un obuz, a fost afișat primul decret al puterii sovietice. Oamenii care își citeau visul înfăptuit mai păstrează încă armele și cartușurile înrucinate pe pîntec. Pe fețele femeilor e încă vie durerea pierderii celor căzuți în luptă. Dar în inimă a înflorit bucuria. Ea a spart zăgăzurile tinerilor și a izbucnit pe obrajii suferiți de boala. Și odată cu fețele parca mai înținerite, chiar hainele vechi și roase par mai noi și mai calde.

Pe aceeași tematică, V. K. Basov expune pinza „Lenin între țărani satului Șupenskoe” iar pictorul leningraean A. Kazanțev prezintă tabloul său de mari dimensiuni „În relatul de iarnă”. Kazanțev prinde pe pinza momentul în care pe scările monumentale din interiorul palatului e coborât guvernul provizoriu arestat. Pe prim plan sînt zece ostași din gărzile roșii privind spre locul ce unde vin miniștrii burghezi. Lupta abia a încetat, rănilor abia pansate. Un ostaș își ferește brațul înfășat, altul strînge în mînă o sabie olfărească lăsată ca trofeu. În holul palatului luat cu asalt de proletariatul revoluționar s-a lăsat un moment de liniște. Membrii guvernului criminal sînt minți de la spate. Ochiul ostășilor privește împietriți de ură. Pe fețele lor curiozitatea se amestecă cu disprețul și ironia. Miniștrii arestați nu se văd. Un singur chip șters apare în colțul din dreapta. Dar forța tabloului constă tocmai în aceea că pictorul a reușit să ne convingă de atitudinea revoluționarilor față de guvernul trădător și chiar să ne sugereze chipurile și starea sufletească a miniștrilor lui Kerenski, fără să ni-l aducă în față și să-i contraponă înfăptuirilor revoluției.

O nouă premieră românească:

„Citadela sfărîmată”, de Horia Lovinescu

TEATRUL NAȚIONAL (STUDIO)

Margareta Bărbușă

Adevărații scriitori se apucă să scrie atunci cînd simt nevoia organică de a o face, alegîndu-și o temă care-l interesează pentru că viața însăși îl îndeamnă să comunice oamenilor adevărurile despre oameni, pe care le-au descoperit. Lucrările acestora sînt bogate în idei, oamenii aflați într-o stare de viață, pașionanți, iar cititorul sau spectatorul lor își îmbogățește prin ele cunoștințele despre viață, de parcă ar fi participat el însuși la evenimentele descrise.

Din această categorie de lucrări face parte noua piesă a lui Horia Lovinescu „Citadela sfărîmată”, a cărei premieră a avut loc de curînd pe scena Teatrului Național din București.

Valoarea piesei stă în primul rînd în bogăția conținutului ei de idei și în expresia artistică a acestui conținut. Învăluind din tradiția valoroasă a dramaturgiei clasice universale și îndeosebi din tradiția lui Cehov și Gorki, Horia Lovinescu a izbutit să realizeze un lucru încă nu destul de des întâlnit în noua noastră dramaturgie, ridicarea unui fapt particular prin el la o largă generalizare filozofică. Prin evenimentele petrecute în sinul familiei Dragomirescu, prin destinul membrilor acestei familii, dramaturgul a înfățișat de fapt procesul de transformare a unei întregi societăți, descompunerea unei clase și nașterea unei lumi noi. Acest proces, arată dramaturgul în piesa sa, nu se desfășoară lin, ci tumultuos, dînd naștere unor zguduiri, sfărîmînd în cale „citadele” ca aceea a familiei Dragomirescu, — este, cum se exprimă un personaj înaintat al piesei, o „facere cu dureri”.

Meritul dramaturgului este de a nu fi dat înapoi în fața greutății de a înfățișa un conflict pe plan filozofic, scopul său fiind de a arăta înfrîngerea vechiului și victoria în-

vitabilă a noului nu numai din punct de vedere economic, ci și pe plan suprastructural, prin însăși procesele petrecute în conștiința oamenilor. De aceea, în conflictul piesei, ciocnirea dintre personaje echivalează cu ciocnirea dintre concepțiile de viață ai căror reprezentanți sînt.

De aci complexitatea și profunzimea caracterelor Horia Lovinescu a izbutit, la majoritatea personajelor, să realizeze contopirea organică a trăsăturilor generale, de clasă și umane, cu trăsăturile particulare, individuale, creînd oameni vii, care interesează și emoționează pe spectator, strîmîndu-i simpatia sau ura. Și asemenea oamenilor din viață, personajele acestea au o bogată viață interioară, care evoluează odată cu evenimentele piesei, suferind un puternic proces de transformare. Dezlegarea conflictului aduce după sine apariția unor oameni cu date sufletești noi, o experiență de viață crescută, expresie a justiției eșuate de către autor a dezvoltării dialectice a vieții.

Deși în piesă nu apar personaje pozitive reprezentînd cele mai înaintate poziții de clasă — mediul în care se petrece acțiunea piesei ar fi făcut dificilă aducerea unui asemenea personaj, în împrejurări tipice — dramaturgul a izbutit totuși să sugereze forța invincibilă a noului care străbate prin crăpăturile din ce în ce mai largi ale „citadelii”, sfărîmîndu-i în cele din urmă subiectul piesei urmărește de fapt această dezmembrare a zidurilor „citadelii” — simbol al lumii vechi, al închistării de clasă a burgheziei — sub presiunea din ce în ce mai puternică a lumii noi, a democrației și a „adevărului libertății”.

pe care-l știe de tată dar nu și-l amintește. În fața lor, așezat pe masa lătească doborât de rușine, lipsit de culețanța de a-și privi familia în ochi, se află erozul tabloului, un bărbat de aproape 40 de ani, întors, după ce-și părăsise familia pentru altă femeie. Pe un perete alături de portretul din tinerețe al mamei, se vede locul ușor decolorat, de unde a fost scos cel de al doilea portret al celui întors. Detaliul acesta — abia vizibil — completează subiectul cu multă putere de convingere, lămurindu-ne pe deplin preistoria acestei drame. Tabloul lui Grigoriev este în același timp o adincă analiză a simțimintelor omenești și o necrutătoare satiră. Aici prin măiestria execuției cit și prin tematica sa, pinza lui Grigoriev constituie una din cele mai bune opere ale expoziției.

„Primăvara” — tabloul academicianului A. A. Plastov, autorul pinzelor „Odihna” și „Vara” descrie un vechi obicei rusec, păstrat încă la sate: Primul scăldat de primăvară. În ograda unei izbe, sub căderea ultimilor fulgi de zăpadă, o tinăra fată, goală, își îmbrobodește mica tovarășe de scăldat. Tonul e luminos, culoarea folosită dă atmosferă unui aspect sărbătoresc. Jocul lumii, rozul, albul și verdele pal, înveșelesc pinza sugerînd cu multă forță prezența primăverii. Plastov s-a dovedit a fi un adevărat poet al frumuseții copilului omesc. Tabloul lui în care peisajul satului țese la desene, se îmbină de minune cu redarea vigoarei, gingășiei și sănătoșiei frumuseții, își câștigă astfel meritul unei măiestre execuții cit și lauda pentru redarea nudului în arta picturală sovietică.

„Si-a plecat cazacul la război” pinza lui Krivenko ne redă în memorie desăvîșirea dăruie de război, durerea ei altă de omenești, descrise de poetul Tvardovski în „Căsuța de lingă drum”. „Taras Bulba” tabloul de mari proporții al lui Bubnov e îndelung comentat de către vizitatori. În stăpina de floră Taras Bulba călărește între fiili săi Oșip și Andrei, povestindu-le ceva. În urma lor, câlări, vin Zaporozienii din Secl, aceiași cazaci cumșii și liberi pe care Repin l-a cuprins în minunata sa pinză: „Răspunsul zaporozienilor către Poartă”.

Pictorul Reșetnikov, autorul cunoscutului tablou „Încă un copil” expune pe aceeași temă pedagogico-satirică două pinze: „Nedisciplinată” și „Reexamnarea”. Și de data aceasta Reșetnikov se afirmă atât ca pictor de talent cit și ca bun cunoscător al psihologiei copilului.

Marile teme sociale, temele muncii, luptei pentru pace, consecințele comunismului, temele evenimentelor istorice, imaginile oamenilor de frunte ai țării sovietice, se află în centrul intereselor de creație ale pictorilor, inspirîndu-le mai multe și mai valoroase din operele lor.

Kulrîniki semnează tabloul „Pravda”. Într-o izbă de colhoznicii cuceresc ocupații fasciste. Ei pot fi văzuți prin ușa întredeschisă ce dinătr-o săliță. Fieca colhoznică, o tinăra comsomolă a riscat să se abată de la casa părintească. Ea strecoară mamei sale ultimul număr al ziarului „Pravda”.

Tabloul Kulkînikișilor oglîndește cu putere marea lor jucat de P.C.U.S. în lupta cu fascismul.

Bătrînul sculptor Konienkov expune busturile lui Darwin și Mussorgski, în marmură, și un interesant bust al unei colhoznice, cioplînd în rădăcina unui copac de esență tare.

Peisajisti sovietici Riuzov, Krainev și Romadin expun pinze lucrate în mijlocul asprei dar frumoasei naturi nordice, uneori aducîndu-ne în fața minunate peisaje din arctică. S. Gherasimov în ciclul de peisaje din Mojașki se dovedește a fi un mare înțelept al naturii ruse. M. Sarian prezintă peisajul însoțit, plin de originalitate, al Armeniei sovietice.

S-ar putea vorbi mult despre fiecare din cele peste 3.000 de piese expuse dar spațiul unui articol de gazetă nu ne-o permite. Un lucru rămas înăsa că: expoziția de la Moscova, cea mai mare de pînă acum și ca proporții și ca varietate tematică, e o dovadă concretă a legăturii temeinice dintre artiștii sovietici și viață, legătură ce garantează continua dezvoltare a artelor plastice sovietice.

I. GRIGORESCU

Ceva despre colecția „Ogoare noi”

Editoria Tineretului a făcut o treabă bună înfăptuind acum alifia din publicarea colecției „Ogoare noi”. Volumul cu coperta galbenă, de multe ori ilustrată, din păcate nu tocmai corespunzător, au devenit obișnuite și placute tovarășe în căsuțele de răgaz ale muncitorilor de la sate. Editoria s-a străduit și se străduiește — chiar dacă nu atât cit ar fi de dorit — să dea un cuprins valoros și interesant, exprimat într-o formă literară, acestor volume. În ultimul an au fost editate în această colecție scrieri valoroase, lucrări originale și traduceri. Astfel, au apărut traduceri din literatura sovietică, „Paulic Morozov” de V. Gubarev, „Chemare” de A. Dunăescu. A apărut de asemenea un volum intitulat „Cînd se trezesc ogoarele”, care conține o frumoasă povestire a unui dintre cei mai de seamă scriitori contemporani ai Indiei, Krishna Chander. La drept vorbind, despre aceste volume oferă o lectură bună, plăcută și apreciată de publicul sătesc, cantitatea este prea puțin față de cerințele culturale ale oamenilor muncii de la sate. Oare nu este destul de bogată literatura sovietică, literatura progresistă a lumii pentru ca o activitate mai intensă de traducere a Editoriei Tineretului să poată face cunoscută țărânilor noastre minciunioare viața și lupta altor popoare prin intermediul literaturii?

Am vorbit înții de traduceri, deși în ceea ce privește literatura originală cerințele sînt mai mari și lipsurile mai puțin scuzabile, pentru că obiceiul este să se spună ceea ce este mai neplăcut la urmă. Iată-ne însă și la literatura originală pe care o publică colecția „Ogoare noi”. Într-unul din două volume semnate de Sănto Andras „Candidatul necunoscut” și „Mămăliță cu brînză”. Tînărul dar valorosul prozator a îmbogățit colecția Editoriei Tineretului cu cîteva schițe care nu demnă citățile pe care le-am apreciat în „Pornească omenii”. Editoria se poate mîndri că a găsit pentru colecția „Ogoare noi” un colaborator talentat și apreciat ca Sănto Andras și un traducător conștiincios ca Remus Luca, autorul versiunii românești a schițelor. De asemenea, volumul de reportaje al lui Eugen Mandric intitulat „Drumuri” deși are unele pagini schematiche care i s-au reproșat dese, constituie totuși o lectură de calitate și îndrăgitoare. Sigur că tîndrul scriitor este încă mult dator prozatorilor mai dovediți de la Cîmpulung la Sadovanu, dar volumul nu demnă originalitatea tîndrului autor. Editoria ar fi putut desigur să mai lucreze cu tîndrul prozator și rău a făcut că n-a lucrat. Dar și mai rău a făcut că n-a lucrat suficient cu alți tineri de talent care publică în colecția „Ogoare noi”. Volumul „Povestea momească” de V. Căbulea zugrăvind emoționantă întâmplări din viața nouă a momeștilor putea fi îmbunătățit fiindcă sînt toate indicile că autorul avea posibilitatea să ridice nivelul artistic al lucrării sale. Interesant este volumul „O călătorie cu bucluc” de Pop Simion conținînd o schiță satirică plină de calități.

Din păcate socotim că nu este suficient ca Editoria să se limiteze la publicarea în colecția „Ogoare noi” a lucrărilor apărute în presa cit și ar fi de dorit ca să caute să și scrie singură colaboratori și să lucreze cu ei.

Cu toate că după cum arătam mai sus multe din volumele apărute în colecția „Ogoare noi” conțin lucrări valoroase, în întregime ei colecția nu reușește să fie deosebit de bogată și variată. Editoria nu s-a străduit să asigure colecției colaboratori din scriitorii noștri de frunte, lipsind astfel pe cititorii acestei colecții de condeiele cele mai experimentate ale literaturii noastre.

De asemenea este regretabil că această colecție cu excepția unui volum de „Poezii alese” de Vasile Alecsandri, de aproape un an de zile n-a publicat nici un alt volum conținînd lucrări ale literaturii noastre clasice.

Creдем că Editoria Tineretului, care se îngrijește de această colecție, și care urmărește să facă din ea tot mai mult un prieten al oamenilor muncii de la sate, ar trebui să o îmbogățească și să o cultive cu mai multă grije. Tematica literaturii noastre originale despre viața nouă a țării este încă foarte săracă în colecție, literatura noastră clasică aproape nu există, iar traducerea din literatura sovietică și a altor popoare cu totul insuficientă.

Ar fi bine ca editoria să fie mai grijulie și mai iubitoare cu acest copil al ei.

G. H.

Hans Christian Andersen

La 2 aprilie se împlinesc 150 de ani de la nașterea lui H. Ch. Andersen. Andersen a rămas pînă la apusul vieții sale un mare îndrăgostit de tradițiile populare și de trecutul istoric al poporului danar. Obisnuia cu tablouri vieții de mizerie din jurul său subiectul scriitorului a primit așa adîncă gingășie și cea acaidă, bunătațe și compătimire pentru cel necăjit, în mijlocul cărora și-a trăit copilăria.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității. În casa părinților săi, copilul Hans își făcea visuri extraordinare pe care mai tîrziu le-a folosit în alcătuirea poveștilor. Aceste visuri, rezultat al unei imaginații bogate și efervescente, s-au spulberat rînd pe rînd în fața realității.

În cele mai multe cazuri e elegiac, depîn-gînd visurile nerealizate ale unei tinereți pierdute pentru totdeauna („Bunică”), dorul de viața peis („Părăluța”), moartea unei biete vinzătoare de chibrituri („Fetița cu chibrituri”) etc. Citodată povestitorul lasă să se întrevadă destul de străvezu realitatea socială a vremii sale așa cum o face în povestirea „Părăluța”. Deseori sînt deserte suferințe omenești în fața cărora scriitorul își pleacă fruntea compătîmînd pe cei sărmani, pe cei neiericiți și oropsii.

Spuneam mai înainte că în opera marelui scriitor scandinav există multe (aple observate de el însuși, sau luate din experiența proprie vieți. Într-adevăr opera lui își ține sevă din zbuciumul unei tinereți cit se poate de tristă și a mizeriei pe care a cunoscut-o prea de timpuriu.

El s-a născut la 2 aprilie 1805 în orașul de provincie, Odense. Tatăl, fiu de țărani, se ocupa cu cîrmuirea. Viitorul scriitor a rămas orfan de tată la o vîrstă destul de fragedă, iar mama sa n-a putut să-l ajute să-și continue școala. De aceea a fost nevoit să intre cînie într-o fabrică, iar mai tîrziu a plecat în capitală cu gîndul de a ajunge actor. Dar conservatorul și teatrul nu erau deschise pentru un fiu de cîrmă sărac. Începînd cu anul 1827 Andersen publică versuri umoristice prin revistele vremii.

Dragostea pentru scenă îl face să scrie un număr de tragedii, vodevile, poeme dramatice, etc. fără vreo valoare artistică. Totuși unele s-au bucurat de un anumit succes. În această perioadă scrie și romane ca: „Improvizatorul” și „Doar un scriitor” care l-au impus atenției publicului. În fine, Andersen s-a produs și în domeniul memorialului de călătorie descrînd cu mult umor o călătorie.

În toată viața sa scriitorul care dorea să-și lărgască orizontul prin cunoașterea oamenilor și a vieții a călătorit enorm de mult. Cîntreînd unele țări ale Europei, el a manifestat pretutindeni același interes pentru preocuparea sa principală: observarea oamenilor și a realităților sociale.

Creația artistică a lui Andersen reprezintă culmea tendințelor realiste și democratice din literatura daneză a secolului XIX. Democrațismul lui e totuși limitat, reflectînd mizeria generală a Danemarcei acelei vremi.

În opera sa Andersen s-a ridicat, totuși, pînă la satira socială. El își dădea seama că ordinea lumii în care trăia e profund nedreaptă; în același timp credea că toate răcelele ei vor fi distruse pentru totdeauna de către om. Prin povestirea „Hainele noi ale împăratului”, el critica nimenia politică și morală a conducătorilor din societatea burgheză; un act de acuzare al acestei societăți îl formează și povestirile „Baniul de argint”, „Fetița cu chibrituri” sau „Părăluța” în care se vede dragostea pentru oameni a povestitorului și încrederea nestrămînată în viitorul omenirii.

Atăși cărțile lui Andersen sînt citite în lumea întreagă. Dar niciunul din ele nu se bucură de o mai mare popularitate ca în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară. Această preluire în continuă creștere a acestui mare clasic al literaturii daneze se reflectă și în faptul că popoarele întregii lumi — în urma hotărîrii Consiliului Mondial al Păcii — sărbătoresc în mod deosebit în acest an împlinirea a 150 de ani de la nașterea celui care prin povestirile sale a găsit „drumul care duce la toate inimile”.

N. UNGUREANU

Materiale despre Șaliapin

O comisie specială se ocupă în Uniunea Sovietică de stringerea și sistematizarea de documente despre marile cîntăreți ruse F. I. Șaliapin. În momentul de față această comisie elaborează un plan al sălilor memoriale închinăte cîntăreților. Expoziția va avea două teme fundamentale: „Șaliapin — reformator

în domeniul operelor, luptător neîmpăcat cu șablonul și conservatismul teatral” și „Șaliapin — propagator al muzicii ruse în străinătate”. După cum a declarat V. Fedorov, președintele comisiei, unul corespondent al ziarului „Sovetskaja Kultura” comisia se află în

posesia unei serii întregi de materiale foarte interesante legate de viața și activitatea lui Șaliap

cerut din nou ca Valeri Lisikov să fie în-
polat de îndată părinților lui.

Incetarea din viață a tov. Mihai Moraru

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA Piața Școlii — Tel. 7.60.10—7.60.20 Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreaga țară și în instituții. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”